

Arrest

nr. 59 430 van 8 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor verzoekers, en van attaché R. LARGO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B.A. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Kumyk afkomst te zijn. U werd op 01/08/1974 te Khasav-Yurt geboren. U bent met B.D. (...) (OV 6.693.827) getrouwd. Eind juli of begin augustus kwam uw neef, P.R. (...), onderdak bij u vragen. Toen u op 25/08/2010 naar de markt ging hoorde u dat uw neef door de autoriteiten werd meegenomen. Nadat u eerst naar huis ging waar u zag dat uw huis beschadigd was, ging u naar de politie om te vragen waarom uw neef gearresteerd werd. U werd echter bij aankomst door de autoriteiten aangehouden. Tijdens uw aanhouding werd u meermaals ondervraagd en geslagen. De politie wilde u hierbij een bekentenis laten tekenen waarin stond dat u medewerking en onderdak aan uw neef had geboden. Hij werd namelijk verdacht van deelname aan terreuracties van de rebellen. Na 2 dagen kon uw vader u vrijkopen maar werd u wel een uitreisverbod opgelegd. U ging vervolgens naar huis. Omdat u verwond was ging u diezelfde dag nog naar het

ziekenhuis om u te laten verzorgen. De volgende 3 dagen bleef u thuis in uw bed om van uw verwondingen te herstellen. Op 01/09/2010 werd u door middel van een convocatie door de autoriteiten opgeroepen. U ging hier echter niet op in. Diezelfde dag kwamen 3 rebellen uw slaapkamer binnen en stelden dat u uw neef had verraden en dat u zich bij hen diende aan te sluiten. Na een kwartier verlieten ze terug uw huis. Vanaf die dag leefde u ondergedoken. Op 10/09/2010 werd u voor een tweede maal door middel van een convocatie opgeroepen. Op 16/09/2010 vertrok u samen met uw gezin vanuit Khasav-Yurt met de bus naar Moskou. Op 20/09/2010 vertrokken jullie vanuit Moskou met een vrachtwagen naar België waar jullie op 24/09/2010 aankwamen. Jullie vroegen er dezelfde dag asiel aan. Na jullie vertrek uit Dagestan werd uw broer nog enkele malen door de autoriteiten lastiggevallен. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: medische vaccinatiebewijzen van uw kinderen, een diploma, de medische polissen van uw gezinsleden, uw binnenlands paspoort, uw militair boekje, uw huwelijksakte, een erkenning van vaderschap van uw zoon Asil, 2 convocaties, uw rijbewijs, een kopie van het binnenlandse paspoort van uw vrouw, 2 bewijzen van pensioensparen, 2 registratiebewijzen van de belastingen, de geboorteduplicaten van uw 2 kinderen.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de Russische autoriteiten omwille van de beschuldigingen dat u tot de rebellen zou behoren. Daarnaast vreest u ook de rebellen die u ervan verdenken R.P. (...) te hebben verraden en u onder druk zetten om zich bij hen aan te sluiten. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende op de hoogte bent van de actualiteit van uw vervolgingsproblemen. Daarnaast bent u ook tegenstrijdig op tal van zaken die raken aan de kern van uw relaas.

U verklaarde dat uw broer na uw vertrek nog werd lastiggevallен door de politie aangezien ze hem bezocht hadden (CGVS p.2-3). Hoeveel keer de politie langskwam wist u echter niet te vertellen noch of er convocaties voor hem toekwamen. Of hij ooit werd meegenomen door de politie wist u ook niet te vertellen (CGVS p.5-6, 14). Omtrent de frequentie van de bezoeken legde u bovendien volatiele verklaringen af. In eerste instantie verklaarde u dat de autoriteiten 3 maal bij uw broer zijn langsgeslagen sedert uw vertrek uit Khasav-Yurt (CGVS p.2). Toen u later werd gevraagd wanneer u voor het eerst hoorde dat uw broer door de autoriteiten werd lastiggevallен, wist u plots niet meer hoeveel maal de autoriteiten bij uw broer zijn langsgeslagen. U had weet van 2 bezoeken maar hoeveel maal de autoriteiten tussen die 2 bezoeken zijn langsgeslagen wist u niet meer. Toen u eraan herinnert werd dat u stelde dat het 3 maal was herinnerde u zich niet meer dat gezegd te hebben. Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u die zaken niet bij uw broer navroeg stelde u dat hij niet veel thuis was. Toen u erop gewezen werd dat u het ook aan uw ouders kon vragen daar hij bij uw ouders inwoonde stelde u dan weer dat de telefoongesprekken kort waren en dat het risicovol was om daar aan de telefoon over te spreken (CGVS p.5-6). Omwille van het feit dat u aan de telefoon hoort dat uw broer door de autoriteiten wordt lastiggevallен kan men verwachten dat u zich hierover beter informeert zonder dat dit noodzakelijkerwijs meer risico's zou inhouden. Bovenop uw volatilitéit en onwetendheid inzake de problemen die uw broer met de autoriteiten zou hebben gekend legden u en uw vrouw hier tegenstrijdige verklaringen over af. Zo verklaarde u dat u niet weet op welke manier uw broer werd lastiggevallен en niet te weten of hij ooit werd meegenomen door de politie (CGVS p.14). Uw vrouw verklaarde echter dat men uw broer had meegenomen en hem had geslagen. Het feit dat ze niet weet of haar schoonfamilie problemen met de rebellen kende na 01/09/2010 wijst erop dat deze aanhouding door de ordediensten gebeurde (CGVS vrouw p.7). Bovendien mag er los van wie de daders waren eveneens redelijkerwijze verwacht worden dat u tijdens uw gehoor kan concretiseren op welke manier uw broer werd lastiggevallен, met name meegenomen en geslagen, gelet op het feit dat uw vrouw stelt dat zij deze zaken van u vernomen heeft (CGVS vrouw p.2). Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd kon u enkel zeggen dat uw vrouw niet meer weet dan u, wat echter de tegenstrijdigheid enkel bevestigt (CGVS p.14).

Ook over de actualiteit betreffende uw vervolgingsproblemen met de rebellen legde u vage en volatiele verklaringen af. U verklaarde dat uw ouders noch uw broer door de rebellen werden bezocht (CGVS p.4). U verklaarde verder niet te weten of iemand van uw gezin, uw ouders of uw broer na het bezoek van de 3 rebellen op 01/09/2010 nog door de rebellen werden bedreigd (CGVS p.13). Het is vooreerst weinig aannemelijk dat u dit niet zou weten daar uw laatste telefonische contact met uw ouders slechts enkele dagen voor het gehoor plaatsvond (CGVS p.5). Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af ten opzichte van uw antwoorden op de door u op de Dienst vreemdelingenzaken ingevulde voorbereidende vragenlijst van het Commissariaat-generaal. U verklaarde er dat de rebellen nog 2 maal bij u thuis zijn langsgeslagen en uw gezin hadden bedreigd in de periode dat u na 01/09/2010 was ondergedoken. Bovendien zou uw gezin na het voorval van 01/09/2010 thuisgebleven

zijn. U verklaarde hierbij dat u op 16/09/2010 samen met uw gezin vertrok wat erop duidt dat u hiermee uw vrouw en kind bedoelde (DVZ vragenlijst punt 5). Op het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS p.13) echter dat uw gezin reeds op 02/09/2010 naar uw schoonmoeder gevlucht was die in Bata-Shurt woont, hetgeen door uw vrouw wordt bevestigd (CGVS vrouw p.3). Daarenboven zou u geen weet hebben van bedreigingen vanwege de rebellen tegen uw gezin. Toen u met uw antwoorden van de vragenlijst geconfronteerd werd poogde u alles op een misverstand af te schuiven. Zo stelde u dat uw schoonmoeder ook thuis voor u betekent. Toen u er vervolgens mee geconfronteerd werd dat u op de vragenlijst had verklaard dat uw gezin nog 2 maal thuis werd bedreigd, stelde u plots dat u uw ouders bedoeld had. Toen u gezegd werd dat u reeds verklaarde dat u geen weet had van bedreigingen ten aanzien van uw ouders door de rebellen stelde u dat u de vraag verkeerd had begrepen. Erna verklaarde u dan weer dat niemand van uw familie na het incident met de 3 rebellen nog door de rebellen bedreigd werd. Toen u terug met uw antwoorden van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u dan weer dat de rebellen uw ouders lastigvielen door vragen te stellen. U besloot uiteindelijk dat u niet wist of de rebellen nadien nog uw ouders hadden lastiggevalen (CGVS p.13-14). Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid, volatiliteit en onnauwkeurigheid in uw verklaringen ondergraaft uw geloofwaardigheid in ernstige mate.

Een verdere bevestiging van uw onwetendheid over uw vervolgingsproblemen werd gevonden in het feit dat u niet weet of er momenteel een rechtszaak tegen u loopt (CGVS p.12). Voorts weet u niet of uw neef, die toch de oorzaak van al uw problemen is, reeds veroordeeld werd. Over van wat hij beschuldigd wordt was u dan weer vaag door te stellen dat hij beschuldigd wordt van deelname aan militaire acties en terreur. Over welke acties het dan gaat of enige tijdsindicatie waarin deze zich zouden hebben voorgedaan wist u dan weer niet (CGVS p.10). Vanuit een dergelijke onwetendheid kan men verwachten afdoende stappen te ondernemen om zich hierover beter te informeren. Dit liet u echter na te doen. Zoals hierboven al is beargumenteerd kon u zich diepgaander bij uw ouders informeren over uw vervolgingsproblemen. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat noch u noch uw ouders naar een NGO stapten om eventueel meer informatie over uw vervolgingsproblemen in te winnen (CGVS p.13). Voorts was u ook tegenstrijdig op andere facetten van uw asielrelaas wat uw gebrek aan geloofwaardigheid verder bevestigt.

Zo verklaarde u dat u na uw vrijlating naar het ziekenhuis ging om uw verwondingen te laten vaststellen. In het ziekenhuis zou u die dag uw vrouw bij het onthaal gezien hebben (CGVS p.10). Uw vrouw verklaarde echter dat ze die dag nooit in het ziekenhuis is geweest. Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd stelde ze enkel dat uw ouders daar waren geweest, maar zichzelf niet (CGVS vrouw p.6).

Tenslotte komen ook jullie beider versies betreffende het moment dat uw neef bij jullie aankwam niet overeen. U verklaarde dat hij rond 20h00-21h00 's avonds toekwam toen het al donker begon te worden (CGVS p.8). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat hij overdag kwam, toen de zon nog aan het schijnen was. Toen zij naar een concreet tijdstip gevraagd werd, kon ze dit niet. Ze kon zelfs niet zeggen of het voor of na 14uur in de namiddag was. Toen zij met uw verklaringen geconfronteerd werd stelde ze enkel dat het misschien donker was toen de neef langskwam. Dit is echter niet afdoende daar uw vrouw verklaarde dat uw neef nog niet bij jullie had overnacht toen zij hem voor het eerst zag (CGVS vrouw p.5-6). Het feit dat uw vrouw enkel stelt dat uw neef overdag kwam, maar zelfs niet kan zeggen of dit voor of na 14 uur was is niet geloofwaardig in het licht van uw verklaringen dat het al donker werd en het reeds 20h00-21h00 in de avond was. Hiervoor is het tijdsverschil tussen 14 uur in de namiddag en 20h00-21h00 's avonds te groot.

Al deze vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsproblemen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstig lijden zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit

te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. De medische vaccinatiebewijzen van uw kinderen, een diploma, de medische polissen van uw gezinsleden, uw binnenlands paspoort, uw militair boekje, uw huwelijksakte, de erkenning van vaderschap van uw zoon Asil, uw rijbewijs, de kopie van het binnenlandse paspoort van uw vrouw, de bewijzen van pensioensparen, de registratiebewijzen van de belastingen en de geboorteduplicaten van uw 2 kinderen bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven. De 2 convocaties bevatten noch de hoedanigheid waarin u wordt opgeroepen noch bevat het een beschuldiging (CGVS p.6) waardoor de convocaties niet aan uw vervolgingsproblemen kunnen worden gelinkt. Daarenboven kan opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat het relatief gemakkelijk is dergelijke documenten op een frauduleuze manier te bekomen. Hierdoor wordt de bewijswaarde van de door jullie voorgelegde convocaties verder ondergraven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

1.2. De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B.D. (...) verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Kumyk afkomst te zijn. U werd op 29/01/1979 te Khasav-Yurt geboren. U bent getrouwd met Bagatov Adzhi (OV 6.693.827). Op 02/09/2010 dook u met uw kinderen in Bata-Shurt onder en op 16/09/2010 vertrok u samen met uw man en kinderen vanuit Khasav-Yurt naar Moskou. Vandaar reden jullie per vrachtwagen naar België waar jullie op 24/09/2010 aankwamen en er diezelfde dag nog asiel aanvroegen. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot B.A. (...) (CGVS p.5). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een weigeringbeslissing van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u en uw man voorgelegde documenten werden reeds bij uw man besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting evenals de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS nr. 100.628, 7 november 2001; RvS nr. 159.298, 30 mei 2006; RvS nr. 166.608, 12 januari 2007; RvS nr. 167.848, 15 februari 2007; RvS nr. 172.777, 26 juni 2007). Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoekers stellen dat door hun uitvoerige uiteenzetting tijdens het gehoor vast staat dat er een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van vervolging en represailles indien zij naar Dagestan worden teruggestuurd.

De Raad wijst er op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De commissaris-neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004).

Verweerder wijst er terecht op: “dat verzoekers er niet in slagen concreet uiteen te zetten met welke concrete omstandigheden en feitelijke ter plaatse de Commissaris-generaal ten onrechte geen of niet voldoende rekening zou hebben gehouden. Het louter verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissingen concreet te weerleggen.”

2.6. De door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden kunnen volgens verzoekers niet worden aanzien als dermate belangrijk om afbreuk te doen aan hun geloofwaardigheid en deze tegenstrijdigheden kunnen de kern van hun asielaanvraag niet aantasten. Het CGVS gaat selectief te werk, enkel maar in het nadeel van verzoekers en heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekers opliepen. Het is volgens verzoekers algemeen geweten dat een traumatische ervaring kan leiden tot psychische stoornissen, zoals verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs een vertekende beleving van de werkelijkheid.

De Raad meent dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De asielprocedure maakt gebruik van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van asielrelazen. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale elementen die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij een dergelijk asielrelaas verschillen perifere details meer dan details met betrekking tot kernelementen. Voor veel van de geïnterviewde uit het onderzoek was de datum en de dag van de week geen centraal element (J. Herlihy, *Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility*, in *Asylum Procedures*, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 – 137). Het is dan ook belangrijk voldoende aandacht te besteden aan het volledige asielrelaas en een onderscheid te maken tussen kernelementen en perifere elementen van dit relaas (R. Byrne, *Assessing Testimonial Evidence in Asylum Proceedings: Guiding Standards from the International Criminal Tribunals*, [*International Journal of Refugee Law*, Vol. 19, Issue 4, pp. 609-638, 2008](#)).

De Raad stelt vast dat de verzoekers geen geneeskundige getuigschriften neerlegt waaruit zou kunnen blijken dat zij getraumatiseerd zijn en hun geheugen om die reden beïnvloed zou zijn. De Raad stelt bij nalezing van de gehoren ook niet vast dat de gehoren niet op normale wijze verliepen en verzoekers hierbij uiting gaven van bijzondere moeilijkheden die hun oorsprong zouden kunnen vinden in traumatische ervaringen.

De Raad stelt ook vast dat verzoekers de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden die de kern van het asielrelaas raken niet concreet verklaren of weerleggen en meer bepaald met betrekking de problemen van de broer van verzoeker na hun vertrek, de actualiteit van de vervolgingsproblemen met de rebellen, de aanwezigheid van verzoekster in het ziekenhuis als verzoeker er zich liet verzorgen.

2.7. Verzoekers menen dat hun persoonlijke problemen ten onrechte worden geringschat en dat het Commissariaat-generaal geen gronde onderzoek heeft gevoerd naar de documenten die door verzoeker werden voorgelegd (nl. twee convocaties). Een onderzoek de visu volstaat volgens verzoekers niet. Bovendien zou de Commissaris-generaal ten onrechte op basis van informatie concluderen dat dergelijke documenten op eenvoudige vraag verkrijgbaar zouden zijn. Volgens verzoekers diende de Commissaris-generaal alle middelen ter zijn beschikking aan te wenden om na te gaan of de documenten al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande hun problemen. Verzoekers concluderen dat er geen ernstig onderzoek werd gevoerd naar de authenticiteit van de documenten en menen dat hen minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Verweerder stelt: “dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De Commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Het is niet aan de Commissaris-generaal, noch aan de Raad om te bewijzen dat de feiten die verzoeker inroept, onwaar zouden zijn, noch is het hun taak om lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Er bestaat trouwens geen rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen (RvV, nr. 43.300 van 12 mei 2010). Inzake de convocaties die verzoeker aanbracht wordt in de bestreden beslissingen opgemerkt dat de inhoud ervan op geen enkele wijze verzoekers verklaringen over de aard van zijn problemen ondersteunt. Verweerder meent dat een uitgebreid onderzoek naar de authenticiteit van de

documenten irrelevant zou zijn aangezien ze, ook al zou het authentieke documenten betreffen, geen impact hebben op de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen."

De Raad maakt zich de volgende overweging uit de bestreden beslissing eigen: *"De 2 convocaties bevatten noch de hoedanigheid waarin u wordt opgeroepen noch bevat het een beschuldiging (CGVS p.6) waardoor de convocaties niet aan uw vervolgingsproblemen kunnen worden gelinkt. Daarenboven kan opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat het relatief gemakkelijk is dergelijke documenten op een frauduleuze manier te bekomen."* Deze convocaties hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Daarenboven dienen documenten als bewijs ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

2.8. Verzoekers stellen dat de benadering van het Commissariaat-generaal waarbij de weigeringsbeslissing gemotiveerd wordt door te verwijzen naar de informatie beschikbaar op het CGVS, te vaag en abstract is en geen rekening houdt met de realiteit in Dagestan. Verzoekers wijzen er dan ook op dat uit hun verklaringen duidelijk is gebleken dat zij genoodzaakt waren hun land te verlaten. Verder wijzen verzoekers op de CEDOCA-informatie, m.n. *Subject Related Briefing – Russische Federatie, Dagestan – Algemene en Veiligheidssituatie, update november 2009* – en benadrukken ze dat hieruit dient te worden besloten dat hun verklaringen wél realistisch zijn. Verzoekende partijen volharden in hun verklaringen en wijzen erop dat uit hun verklaringen blijkt dat zij in Dagestan steeds in onveiligheid zullen leven.

Verweerder stelt: *"dat verzoekers volledig voorbijgaan aan de kern van de bestreden beslissingen namelijk dat de geloofwaardigheid van hun verklaringen wordt ondermijnd door de vele tegenstrijdigheden en inconsistenties. Verwerende partij stelt voorts vast dat verzoekers zich beperken tot het op algemene wijze bekritisieren van de informatie waarover het CGVS beschikt en waarop de commissaris-generaal zijn weigeringsbeslissing heeft gebaseerd. Zij laten echter na in concreto aan te tonen dat deze informatie niet correct zou zijn. De stelling dat deze informatie te vaag en abstract is en geen rekening houdt met de realiteit in Dagestan is een loutere bewering die feitelijke grondslag mist. Bovendien werken verzoekers op geen enkele manier uit wat dan wel moet worden verstaan onder "de realiteit" in Dagestan en tonen zij geenszins aan met welke concrete omstandigheden ter plaatse de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Ook de stelling dat te weinig rekening werd gehouden met de gegevens van het dossier en de opmerkingen die verzoekers maakten, betreft een blote bewering die niet gestaafd wordt aan de hand van enig objectief gegeven. Ook hier verduidelijken verzoekers op geen enkele manier met welke gegevens en opmerkingen geen rekening zou zijn gehouden."*

De Raad maakt zich dit motief eigen.

2.9. Verzoekers stellen dat zij, ingeval van terugkeer naar Dagestan, het risico lopen slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Ze menen dan ook minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet of dat de beoordeling hiervan door de commissaris-generaal vermeld in de bestreden beslissing weerlegt. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.8. Verzoekers klagen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal werden gehoord op 14 december 2010, zij tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich hebben kunnen laten bijstaan door een advocaat of

door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Russische taal machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

2.9. Verzoekers klagen de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Er is geen reden om de bestreden beslissing conform artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet te vernietigen omdat de Raad niet tot een bevestiging of hervorming kan komen van de bestreden beslissing zonder aanvullend onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoekers geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekers geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS